

Vid ett prästjubileum

Av Wilfrid Stinissen, karmelit

Detta har jag sagt er för att min glädje skall vara i er och er glädje bli fullkomlig (Joh 15:11).

De ord som Jesus här talar, talar han – som han själv säger – för att hans glädje skall vara i oss och för att vår glädje skall bli fullkomlig. Det är starka ord, ord som vi inte hör så ofta i vår tid. Vem vågar utlova en fullkomlig glädje?

Vilken glädje är det som Jesus talar om? Den glädje som Jesus menar är dubbel: glädje för att Gud älskar oss, och glädje för att vi på grund av Guds kärlek till oss kan älska varandra. Evangeliet talar ständigt om denna dubbla kärlek: Guds kärlek till människan och människornas kärlek till varandra. Och denna dubbla kärlek är egentligen bara en, liksom Gud i sig själv är en, en odelad kärlek.

Det är denna kärlek som är den fullkomliga glädje som Jesus lovar oss. För att denna glädje skall nå människorna har Jesus utvalt sina präster, som han ger till uppgift att förkunna denna glädje för alla. En präst får erfara mycket glädje under sitt liv, därför att han får ge mycket. Att ge gör människan glad, och inte bara människan utan även Gud. Om Gud är så lycklig, så lycksalig, är det därför att han alltid är i färd med att ge. Vi präster har mycket att ge, inte för att vi har något i eller av oss själva, utan för att vi får tillgång till Guds skattkammare. Vi har fått en nyckel med vilken vi kan öppna denna kammare så att vi frikostigt kan dela ut Guds skatter. Ja, vi får till och med dela ut Gud själv. Detta är prästens stora glädje.

Att få vara präst kan knappast annat än ge en fullkomlig glädje, man skulle nästan säga en ontologisk glädje. Gud är i sig själv oändlig glädje, och det är denna Guds egen glädje som Jesus vill ge oss del i. Prästen, som i den heliga vigningen smorts till delaktighet i Kristi liv, borde vara den förste att motta, bära på och ge vidare denna glädje.

”O!”, säger den helige kyrkoherden av Ars, Jean-Marie Vianney, ”vad en präst är något stort! Om han förstod det, skulle han dö av kärlek.” Ja, hur kommer det sig att prästen inte svimmar eller dör när han står vid altaret och säger: ”Detta är min kropp”? Det måste vara därför att han inte riktigt fattar vad han gör, eller också att han får en alldeles särskild kraft. Men samma sak gäller egentligen varje kristen. Allt som har med kristendomen och evangeliet att göra är för stort för oss.

När astronomerna berättar om miljoner ljusår och miljarder galaxer, får vi en svindelkänsla. Men när han som i varje ögonblick skapar allt detta läggs i vår hand, står vi oberörda på marken utan att vackla. Vi kan helt enkelt inte fatta detta stora. Vi kristna befinner oss ständigt i en paradoxal situation: å ena sidan måste vi göra allt vad vi kan för att fatta det ofattbara, å andra sidan får vi vara tacksamma att vi inte kan fatta det, för då skulle vi helt enkelt inte kunna leva.

Vi har redan nämnt altaret och eukaristin, och det kan inte vara annorlunda, för det är framför allt där som prästen är präst. På något sätt är det eukaristin som definierar prästen. Sin uppgift, att vara kärlekens tjänare, utför prästen i första hand genom att ständigt peka på kärlekens tecken. ”Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner”(Joh 15:13). Gud har visat sin kärlek genom att ge sitt liv för människan. Detta offer har en evighetsdimension: Lammets slaktat alltifrån världens begynnelse. Tack vare prästens uppgift att aktualisera detta offer blir det närvarande bland oss. Vi får alla vara vittnen till hur Gud älskar oss. ”Se, så älskar Gud oss”, säger prästen när han före kommunionen pekar på Guds Lamm. ”Och så måste vi älska varandra.”

Det andra som definierar prästen är att han i Guds namn får förlåta människan hennes synder. I juli 2001 sade påven Johannes Paulus II i Valle d’Aosta, där han tillbringade sin semester, till stiftets präster som var samlade kring honom: ”Kära vänner, var inte rädda att ägna tid och kraft åt försoningens sakrament. Guds folk har mer än någonsin behov av att återupptäcka det som det normala medlet för att få syndernas förlåtelse och även att erfara detta sakraments välgörande, ’humaniserande’ roll. Må den helige kyrkoherden av Ars vara er förebild och er vägvisare.” Så sade påven.

I min tur vill jag säga till er, mina bröder och systrar: Var inte rädda att störa era präster och be dem att höra er bikt. Var inte rädda att lägga beslag på deras tid. En präst är prästvigd i första hand för att fira eukaristi och för att höra bikt. Ni hjälper en präst att vara riktig präst, att vara till fullo präst, när ni ber honom att försona er med Gud. Ni formar, ja ni helgar era präster när ni får dem in i biktstolen! Min bön är att Gud varje dag skall rena och öppna mig så att jag kan förmedla något av den nåd han anförtrott sina präster. Jag ber honom också att han i sin förunderliga allmakt skall låta även mina svagheter tjäna till hans ära.